

Maig 2022

«Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres» (Jn 13,34)

Som en el moment de l'últim sopar. Jesús és assegut a taula amb els seus deixebles i acaba de rentar-los els peus. Dintre d'unes hores serà arrestat, condemnat a mort i crucificat. Quan hi ha poc temps i s'apropa la meta, es diuen les coses més importants: es deixa el "testament".

L'Evangeli de Joan, en aquest context, no explica la institució de l'Eucaristia sinó el lavatori dels peus. I és a la llum d'aquest fet que hem de comprendre el manament nou. Jesús primer actua i després ensenya, i és per això que la seva paraula té autoritat.

El manament d'estimar el proïsme estava ja present a l'Antic Testament: "Estima els altres com a tu mateix" (Lev 19,18). Però Jesús n'il·lumina un aspecte nou, la reciprocitat: és l'amor mutu el que crea i distingeix la comunitat dels deixebles.

Aquest té la seva arrel en la mateixa vida divina, en la dinàmica trinitària que l'home pot compartir gràcies al Fill. Ho exemplifica Chiara Lubich amb una imatge que ens pot il·luminar: "Jesús, quan ha vingut a la terra, no ha vingut del no-res com cadascú de nosaltres, sinó del Cel. I, de la mateixa manera que un emigrant quan va a un país llunyà s'adapta certament al nou ambient, però hi porta els propis usos i costums i sovint continua parlant la seva llengua, igualment Jesús s'ha adaptat aquí a la terra a la vida de cada home, però hi ha portat –perquè és Déu– el mode de viure de la Trinitat, que és amor, amor recíproc"^[1].

«Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres»

Aquí entrem en el cor del missatge de Jesús, que ens porta a la frescor de les primeres comunitats cristianes i que, encara avui, pot ser el signe distintiu de tots els nostres grups i associacions. En un ambient on la reciprocitat és una realitat viva, experimentem el sentit de la nostra existència, trobem la força per caminar endavant en els moments de dolor i patiment, ens sentim sostinguts en les inevitables dificultats i assaborim la joia.

Són molts els reptes a què ens enfrontem cada dia: la pandèmia, la polarització, la pobresa, els conflictes. Imaginem per un instant què passaria si aconseguíssim posar en pràctica aquesta Paraula en la nostra vida quotidiana; ens trobaríem davant de noves perspectives, s'obriria davant els nostres ulls el projecte de la humanitat, motiu d'esperança. Però, qui ens impedeix desvetllar en nosaltres aquesta vida i reviuir al nostre voltant relacions de fraternitat que s'estenen a tot el món?

«Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres»

Marta és una jove voluntària que ajuda les persones detingudes a preparar els exàmens universitaris. "La primera vegada que entro a la presó trobo persones plenes de pors i

fragilitats. Tracto d'establir-hi una relació, en primer lloc professional i després d'amistat, fundada en el respecte i l'escolta. De seguida entenc que no sóc solament jo qui ajuda els presos, sinó que ells també em donen el seu suport. En una ocasió, mentre ajudava un estudiant a preparar un examen, jo vaig perdre una persona de la meva família i ell va rebre la confirmació de la seva sentència del tribunal d'apel·lació. Els dos ens trobàvem en unes condicions pèssimes. Durant les classes vaig veure que ell covava un gran dolor dins seu, que va aconseguir confiar-me. Portar junts el pes d'aquell dolor ens ha ajudat a tirar endavant. Quan ja havia passat l'examen va venir a donar-me les gràcies, dient-me que sense mi no ho hauria aconseguit. Si per un costat havia acabat una vida a la meva família, per l'altre, sentia que n'havia salvada una altra. He entès que la reciprocitat permet crear relacions verdaderes, d'amistat i de respecte”.

Letizia Magri

[1] C. Lubich: [María, transparencia de Dios](#). Madrid: Editorial Ciudad Nueva, 2003; pp. 83-84